

REPUBLIKA HRVATSKA

Vijeće Trgovačkog suda u Zagrebu

Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-3986/2025-2

OPĆINE REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Vijeće Trgovačkog suda u Zagrebu, u skladu s ovlaštenjima iz Zakona o Trgovačkom sudu, u sastavu predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, predsjednice vijeća, Mladenca Šimundića, suca izvjestitelja i Dubravke Matas, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza DUKA INTERIJERI d.o.o. u stečaju, OIB 21513526215, Sveta Nedelja, Ljubljanska 5), kojeg zastupa punomoćnik Nebojša Antolić, odvjetnik u Zagrebu, Pavia Matza 3, protiv tuženika RAIFFEISEN LEASING d.o.o. Zagreb, Radnička 3, 43, OIB 75346450537, kojeg zastupa punomoćnik Davor Eterović, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Eterović i Šarac u Zagrebu i punomoćnik Josip Madirazza odvjetnik iz Odvjetničkog društva Madirazza & Partneri u Zagrebu, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja Ljiljane Rukonić Arbutina iz Zagreba, Polanjsčak 31, OIB 66514396945, koju zastupa punomoćnik Tomislav Bulić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Stefanović i Vrdelja u Zagrebu, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-869/2023-55 od 17. srpnja 2025., u sjednici vijeća održanoj 12. studenog 2025.

presudio je

I. Odbijaju se kao neosnovane žalbe tuženika te umješača na strani tužitelja i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-869/2023-55 od 17. srpnja 2025. u pobijanim točkama I., II., III., dijelu točke IV. kojom je tuženiku naloženo platiti umješaču trošak parničnog postupka u iznosu od 26.156,52 €, te u pobijanoj točki V. izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-869/2023-55 od 17. srpnja 2025. u dijelu točke IV. izreke kojom je tuženiku naloženo platiti umješaču na strani tužitelja parnični trošak u daljem iznosu od 1.864,06 € i sudi:

Odbija se kao neosnovan zahtjev umješača na strani tužitelja da mu tuženik plati trošak parničnog postupka u daljem iznosu od 1.864,06 €.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-869/2023-55 od 17. srpnja 2025. utvrđeno je osnovanom osporavanjem tuženikove tražbine prema tužitelju

u iznosu od 617.676,43 €, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda (točka I. izreke); odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu kojim se predlaže utvrditi osnovanim osporavanjem tuženikove tražbine u iznosu od 379.608,95 € (točka II. izreke); naloženo je tuženiku platiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 22.560,49 € s kamatom od 17. srpnja 2025. do isplate (točka III. izreke); naloženo je tuženiku naknaditi umješacu na strani tužitelja parnični trošak u iznosu od 28.020,58 € (točka IV. izreke) dok su tužitelj i umješac na strani tužitelja odbijeni sa ostatkom zahtjeva za naknadu troškova (točka IV. izreke).

1.1. U bitnome, prvostupanjski sud navodi da je, nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio djelomično osnovanim tužbeni zahtjev, primjenom odredbi članaka 322. i 350. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/2015., 29/18., 126/21., 114/22. i 156/22.; dalje: ZOO), te odredbi članka 180. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96., 161/98., 29/99., 129/00., 123/03., 197/03., 187/04., 82/06., 116/10., 25/12. i 133/12.; dalje: SZ). Tuženikov prigovor zastare za cijeli iznos odbio je primjenom odredbe članka 233. stavka 1. ZOO-a, jer je Ugovor o financijskom leasingu nekretnina br. 18010-ZM-6 od 1. lipnja 2006. (dalje: Ugovor), kao temelj najvećeg dijela tuženikove prijave, bio sklopljen u obliku javnobilježničkog akta, te za potraživanja prema tom Ugovoru zastarni rok iznosi 10 godina.

1.2. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci, a odluku o troškovima postupka temelji na odredbama članaka 154. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 153/23.; dalje: ZPP) te odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23.; dalje: Tarifa).

2. Protiv točke I., III. i IV. izreke navedene presude žalbu je podnio tuženik, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

2.1. U žalbi ukratko ponavlja navode o osnovi svog potraživanja, te navodi da je prvostupanjski sud utvrdio neosnovanim tužiteljevu tražbinu po slijedećim stavkama:

- stavka 5. konačnog obračuna tuženika – ugovorna kazna – u prijavljenom iznos od 2.666.754,77 kn – zajedno s zakonskim zateznim kamatama na taj iznos
- stavka 6. konačnog obračuna tuženika – trošak s osnove pretrpljene štete zbog prijevremenog raskida ugovora – u prijavljenom iznosu od 733.357,56 kn - zajedno s zakonskim zateznim kamatama na taj iznos
- parnični troškovi – iz parničnog postupka koji je tužitelj protiv tuženika pokrenuo i koji se u vrijeme otvaranja stečajnog postupka vodio pod poslovnim brojem P-3949/11, (i to za odgovor na tužbu, zastupanje na ročištu 16. studenog 2011. i podnesak od 11. siječnja 2012. (sve u iznosu od po 66.750,00 kn uvećano za PDV, dakle u iznosu od po 82.102,50 kn) te za sudsku pristojbu za odgovor na tužbu u iznosu od 2.600,00 kn) u ukupnom prijavljenom iznosu od 248.907,50 kn

2.2. U nastavku žalbe tuženik obrazlaže razloge zbog kojih zaključke suda smatra pogrešnim, za svaku pojedinu stavku.

2.3. U odnosu na ugovornu kaznu, tuženik smatra pogrešnim zaključak suda da se radi o nedopuštenom ugovaranju ugovorne kazne za neispunjenje novčane obveze, jer ugovor nije raskinut zbog kašnjenja u plaćanju odnosno blokade računa tužitelja, kako to smatra prvostupanjski sud. Naime, prema mišljenju tuženika, ugovor je raskinut zbog toga što je tužitelj doveo svoj poslovni račun u blokadu, što je dovoljan samostalni razlog za raskid ugovora, prema odredbi članka 16. stavka 1. alineja d) Općih uvjeta. Stoga, prema mišljenju tuženika, činjenica da je tuženik kasnio s plaćanjem nije bila osnovni i jedini razlog za prijevremeni raskid ugovora.

2.4. Dalje, navodi da prvostupanjski je sud utvrdio osnovanim osporavanjem tužiteljeve tražbine s osnova naknade štete, jer smatra da se u tom slučaju ne može primijeniti odredba članka 3. stavka 2. Općih uvjeta, iz razloga što je ugovor raskinuo tuženik, a ne tužitelj. Prema mišljenju tuženika, činjenica da se odredba o pravu na naknadu štete doista nalazi u tom članku Općih uvjeta ne ograničava pravo tuženika, kao davatelja leasinga, da traži ugovornu štetu samo u slučaju kada primatelj leasinga prijevremeno raskine ugovor, jer bi, u tom slučaju, tako pisalo u ugovoru. Smatra da pravo na naknadu štete pripada davatelju leasinga (ovdje tuženiku) u svim slučajevima prijevremenog raskida ugovora, jer davatelj leasinga trpi štetu zbog raskida ugovora, neovisno o tome tko je ugovor raskinuo.

2.5. Što se tiče utvrđivanja osnovanosti osporavanja glede prijavljenih troškova parničnog postupka, tuženik ukazuje na točku 65. obrazloženja presude, u kojoj prvostupanjski sud i sam navodi da je tuženik pravilno prijavio predmetnu tražbinu u stečajnom postupku. Prema mišljenju tuženika, sud je vezan prijavom tražbine, pa je neosnovano obrazloženje prvostupanjskog suda prema kojemu tuženik nema pravo na ovaj dio tražbine zbog toga što mu je taj trošak kasnije priznat u parničnom postupku. U odnosu na taj iznos potraživanja navodi i da tužitelj nije uskladio svoj tužbeni zahtjev na način da bi osporio taj dio tražbine iz razloga što isti sada predstavlja potraživanje protiv stečajne mase.

2.6. Glede dosuđenih troškova parničnog postupka navodi da sud može odobriti trošak pojedinoj strani samo ako je točno i specifično zatražen, pa navodi da je umješlač na strani tužitelja tražio naknadu troška pristupa na ročište 6. studenog 2023. zbog čega mu sud mu nije mogao dosuditi trošak ročišta koje je održano 11. studenog 2023. Dalje, smatra i da je umješlaču pogrešno priznat i trošak ročišta od 28. svibnja 2021., jer na tom ročištu umješlača nije zastupa odvjetnik već je bio osobno.

2.7. Pored navedenog, navodi i da je u točkama III. i IV. izreke tužitelju i umješlaču dosuđena zatezna kamata od dana donošenja presude do isplate, a da takvu isplatu nisu tražili, čime je prekoračen tužbeni zahtjev. Ujedno ukazuje i na to da je tuženik uspio s ranijom žalbom protiv presude, a da mu taj trošak nije obračunat.

2.8. Predlaže presudu ukinuti odnosno preinačiti, te naložiti tužitelju i umješraču na strani tužitelja da tuženiku solidarno naknadi parnični trošak s kamatom.

3. Odgovor na tuženikovu žalbu nije podnesen.

4. Protiv presude žalbu je podnio umješrač na strani tužitelja (dalje: umješrač), zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, bitnih povreda odredaba parničnog postupka te odluka o troškovima.

4.1. Umješrač smatra da je prvostupanjski sud pogrešno zasnovao svoju presudu na nalazu i mišljenju vještaka, navodeći da taj nalaz nije dan u skladu s pravilima struke, stručno i objektivno, te da su zaključci vještaka paušalni i pogrešni s obzirom na to da vještak nije eventualni dug tužitelja stavio u korelaciju s vrijednosti nekretnine. Ponavlja navode iznesene tijekom postupka da cijena po kojoj je nekretnina kasnije prodana društvu PNEUMATIK d.o.o. po svojoj strukturi ne odgovara vrijednostima iz vještačkog nalaza, pa je prednik tužitelja oštećen za iznos PDV-a u visini od 1.643.744,38 kn.

4.2. Ponavlja i navode da je tuženik od početka poslovnog odnosa s prednikom tužitelja bio nesavjestan i nepošten, te obrazlaže svoje navode, pri čemu posebno ukazuje na to da smatra pogrešnom strukturu računa iz 2006. godine. Prema mišljenju žalitelja, vrijednost nekretnine pogrešno je utvrđena u iznosu od 5.446.200,00 € već je ista trebala biti utvrđena u visini od 5.330.543,23 €, i to zbog pogrešno obračunatog PDV-a na trošak komunalnih doprinosa i vrijednost zemljišta.

4.3. Dalje, navodi da je tuženik obračunao i PDV na cijeli račun za budući leasing posao, ali da je tuženik zaboravio navesti da je primio ulazni račun po kupoprodajnom ugovoru izdanom od prednika tužitelja u istom obračunskom razdoblju i da takvo evidentiranje PDV-a proizvelo prividni efekt prijave poreza, dok je financijski prihod za državni proračun iznosio nula kuna.

4.4. Prema mišljenju žalitelja, prvostupanjski sud zanemaruje odredbu članka 15. stavka 7. Općih uvjeta tužitelja, kojim je određeno da će tuženik, ako se ugovorne strane ne mogu sporazumjeti o vrijednosti koju premet leasinga ima prilikom povrata, dati isti procijeniti po ovlaštenom vještaku u roku od 30 dana, a nakon raskida ugovora tuženik je takvu procjenu dao napraviti tek neposredno prije dalje prodaje nekretnine.

4.5. Predlaže preinačiti pobijanu presudu, odnosno istu ukinuti i vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

4.6. Neovisno o tome što umješrač navodi da žalbu podnosi protiv točke II., IV. i V. izreke presude, iz njenog je sadržaja jasno vidljivo da se ista odnosi na točke II. i V. izreke, odnosno na dio presude u kojemu umješrač nije uspio u sporu.

5. Odgovor na žalbu umješrača nije podnesen.

6. Žalbe nisu osnovane.

7. Pobijana odluka ispitana je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u dijelu odluke o troškovima.

8. Pobijana odluka nije zahvaćena nekom od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Razlozi obrazloženja su jasni i ne postoji proturječnost o odlučnim činjenicama između onog što se u razlozima presude navodi o sadržaju zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih zapisnika, pa nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. ZPP-a na koje se pozivaju žalitelji.

9. Prvostupanjski sud pravilno ukazuje da predmet ispitivanja u parnici radi utvrđenja osnovanosti osporavanja može biti samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono označeno u prijavi ili na ispitnom ročištu, sukladno članku 180. SZ-a („Narodne novine“ broj: 44/96., 161/98., 29/99., 129/00., 123/03., 197/03., 187/04., 82/06., 116/10., 25/12. i 133/12.).

10. U stečajnom postupku nad tužiteljem tuženik je prijavio svoju tražbinu u iznosu od 7.514.046,69 kn (997.285,39 €), a koja se, prema završnom obračunu i isprava, odnosi na iznos od 5.623.658,55 kn (746.387,76 €) po osnovi glavnice prema završnom obračunu; u iznosu od 1.641.480,64 kn (217.861,92 €) po osnovi zateznih kamata na ovu glavicu iz završnog obračuna od dospijeća do dana otvaranja stečajnog postupka nad prednikom tuženika; te u iznosu od 248.907,50 kn (33.035,70 €) po osnovi parničnih troškova u postupku koji je tužitelj protiv tuženika pokrenuo i koji se u to vrijeme vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-3949/11.

11. S obzirom na to da su sve prijave tražbina i svi računi tuženika koji su prijavljeni u stečajnom postupku izraženi u kunama, u daljem tijeku obrazloženja ovaj će sud, radi preglednosti i mogućnosti usporedbe, svaku pojedinu priznatu odnosno osporenu stavku označavati u toj valuti.

12. Prema završnom obračunu koji je bio temeljem većeg dijela prijave tražbine tuženika, nakon raskida ugovora preostalo je potraživanja tuženika prema tužitelju u visini od 31.563.750,48 kn, prema pojedinim stavkama iz završnog obračuna od 19. srpnja 2010., a taj je iznos tuženik umanjio za (neto) cijenu ostvarenu putem novog leasinga nekretnine u iznosu od 25.940.091,93 kn, tako da je došao do ukupno prijavljenog iznosa od 5.623.658,55 kn (746.387,76 €) po osnovi glavnice prema tom završnom obračunu, koja je uvećana za zatezne kamate od dana dospijeća do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

13. Gledano po pojedinačnim stavkama, predmetni završni obračun sastoji se od tuženikovog potraživanja:

- po dospjelim računima (28., 29., 30. i 31. rata) u ukupnom iznosu od 1.421.718,16 kn;
- potraživanja po neotplaćenju glavnici u iznosu od 22.223.022,60 kn;
- potraživanja po osnovi PDV u iznosu od 4.444.525,13 kn;
- potraživanja za ostale troškove u iznosu od 74.372,25 kn;
- ugovorna kazna u iznosu od 2.666.754,77 kn te
- trošak s osnova pretrpljene štete zbog raskida ugovora u iznosu od 733.357,56 kn.

14. Navedeni iznos po završnom obračunu tuženik je umanjio za iznos ostvarene cijene putem leasinga u visini od 25.940.091,93 kn, te je, prema obračunu tuženika, preostao dug od 5.623.658,55 kn. U svojoj prijavi tražbine ovoj je glavnici tuženik dodao i zateznu kamatu tekuću od dospijeća do dana otvaranja stečajnog postupka u iznosu od 1.641.480,64 kn, kao i potraživanje s osnove naknade troškova parničnog postupka u predmetu koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P3949/2011 u iznosu od 248.07,50 kn, pa je tuženik prijavio ukupni iznos potraživanja u visini od 7.514.046,69 kn.

15. Imajući u vidu činjenicu da je, prema navodima tužitelja i umješaka na strani tužitelja, sporna osnovanost i visina svake pojedine stavke završnog obračuna na temelju kojeg je tuženik utvrdio preostalo tužiteljevo dugovanje, kao i na osnovanost samog završnog obračuna prvostupanjski je sud na te okolnosti proveo dokaz financijskim vještačenjem, te je vještak i saslušan na ročištu 10. lipnja 2025.

16. Imajući u vidu da umješak u svojoj žalbi osporava samu osnovanost završnog obračuna tuženika, koji predstavlja najveći dio tuženikovog potraživanja, prvo je odlučeno o žalbi umješaka.

17. Ovaj sud ukazuje da su neosnovani navodi umješaka, izneseni u žalbi i tijekom postupka, o tome da bi stvarna početna vrijednost nekretnine za koju je sklopljen Ugovor bila niža od one koja je navedena u Ugovoru. Naime, člankom 3.1. Ugovora stranke su sporazumno utvrdile vrijednost predmeta leasinga u iznosu od 4.538.262,52 €, dok su člankom 3.2. Ugovora isto tako sporazumno utvrdile vrijednost predmeta leasinga s PDV-om u iznosu od 5.446.200,00 €. Dakle, radi se o vrijednosti utvrđenoj voljom stranaka, pa naknade tvrdnje da bi istu trebalo utvrditi u drugom iznosu nisu odlučne niti bitne za ovaj predmet, posebno imajući u vidu da je prednik tužitelja ujedno bio i prodavatelj nekretnine i primatelj leasinga (članak 2. i članak 3. Ugovora). Imajući u vidu to da je vrijednost nekretnine s PDV-om kao i ukupna visina otkupne vrijednost nekretnine, visina i dospijeće pojedinih obroka te visina učešća prednika tužitelja bila nesporno utvrđena sporazumom stranaka, niti tvrdnja umješaka da bi tuženik od početka bio nesavjestan i nepošten nisu u skladu s ispravama u spisu. Naime, prednik tužitelja, kao pravna osoba, prilikom sklapanja ugovora bio je dužan postupati s pažnjom dobrog gospodarstvenika, a umješak s pažnjom dobrog domaćina (članak 10. stavak 1. ZOO-a). S obzirom na to da je u predmetnom ugovoru, u odnosu na vrijednost predmeta leasinga, otkupnu vrijednost i visinu svakog pojedinog obroka, sve bilo jasno navedeno, ne može se tvrditi da je tuženik bio nesavjestan ili nepošten.

18. Što se tiče samog nalaza i mišljenja vještaka, za koji umještač tvrdi da sadrži paušalne i pogrešne zaključke, sve eventualna pitanja koje su ga zanimala umještač je mogao postaviti vještaku prilikom saslušanja na ročištu 10. lipnja 2025. Na tom je ročištu umještač postavio samo dva pitanja vještaku, na koja je vještak odgovorio, da bi, nakon saslušanja vještaka i nakon što je vještak napustio sudnicu, umještač istaknuo niz prigovora i primjedbi na taj nalaz. Takvo postupanje, prema mišljenju ovog suda, usmjereno je prvenstveno prema odugovlačenju postupka, a prvostupanjski je sud, u obrazloženju presude, dao jasne razloge o svakoj pojedinoj stavki nalaza i mišljenja vještaka.

19. Stoga je, i prema mišljenju ovog suda, nalaz vještaka izrađen stručno i pravilno, a vještak je računski točno utvrdio potraživanje prema svakoj pojedinoj stavki. Pravnu ocjenu svake pojedine stavke dao je prvostupanjski sud, a iste su ispitane u okviru žalbenih razloga, kako umještača tako i tuženika.

20. U odnosu na žalbene navode prema kojima tuženik ne bi imao pravo na potraživanje PDV-a u odnosu na svoje potraživanje jer je u istom obračunskom razdoblju prednik tužitelja ispostavio račun prema tuženiku pa je tuženik imao pravo na odbitak PDV-a, prema mišljenju vještaka to ne znači da PDV po izlaznom računu tuženika nije bio podmiren.

21. Naime, prema odredbi članka 6. stavka 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj: 47/95., 106/96., 164/98., 105/99., 54/00., 73/00., 127/00., 48/04., 82/04., 90/05., 76/07., 94/09. i 87/09.; dalje: Zakon o PDV-u), kao propisa koji je bio na snazi u trenutku sklapanja odnosno raskida ugovora, prednik tužitelja i tuženik bili su porezni obveznici koji su dužni obračunati i platiti PDV na izdanim računima, sukladno odredbi članka 8. Zakona o PDV-u. Prema odredbi članka 17. Zakona o PDV-u porez se obračunava prema izdanim računima u određenom obračunskom razdoblju pri čemu porezni obveznik ima pravo na odbitak pretporeza za primljene računa.

22. No, kako je to pravilno ukazao i prvostupanjski sud, odbijanje poreza ne znači da porezna obveza ne postoji, već samo to da primatelj određenog računa ima pravo odbiti PDV u tom računu sa svojom obvezom plaćanja PDV-a po izdanim računima u tom obračunskom razdoblju. Međutim, ukoliko je tuženik, kao primatelj računa prednika tužitelja, odbio PDV po primljenom računu kao pretporez, to ne znači da obveza plaćanja PDV-a po tuženikovom računu koji je isti izdao predniku tužitelja više ne postoji.

23. Plaćanje PDV-a po izdanom računu predstavlja dužnost poreznog obveznika prema državi, a plaćanje računa zajedno s iskazanim PDV-om je obveza primatelja računa kao dužnika prema izdavatelju računa, kao vjerovniku. Iz navedenog razloga tužitelj i tuženik ne mogu međusobno izvršiti prijeboj obveze plaćanja PDV-a prema državi, već to pravo pripada svakome od njih, ali samo u obliku odbitka pretporeza u odnosu na državu. Naime, odbijanje pretporeza je vrsta prijeboja koja pripada poreznom obvezniku isključivo prema državi, a ne i prema njegovom dužniku (niti dužnik ima pravo na prijeboj tražbine s osnove pretporeza prema izdavatelju računa).

24. Stoga su neosnovani žalbeni navodi umješaača prema kojima tuženik, kao izdavatelj računa, ne bi imao pravo na potraživanje s osnova PDV-a, pri čemu ovaj sud ukazuje da je i prednik tužitelja imao pravo na odbitak pretporeza po ispostavljenim računima od strane tuženika, čime bi umanjio svoju obvezu prema državi.

25. U odnosu na žalbene navode prema kojima bi tuženik, prilikom obračuna visine svog potraživanja, trebao uzeti u obzir procijenjenu vrijednost nekretnine, a ne kupoprodajnu cijenu po kojoj je nekretnina prodana novom kupcu, ovaj sud ukazuje da odredba članka 17. Općih uvjeta općenito koristi pojam „kupoprodajne cijene“, te da tuženik nesporno nije uspio prodati nekretninu za cijenu koja bi bila jednaka iznosu ukupnog duga prednika tužitelja kao primatelja leasinga, već za nižu cijenu. Prema odredbi članka 17. točke 9. Općih uvjeta, na koju se poziva i prvostupanjski sud, ako je ostvarena cijena viša od potraživanja tuženika kao davatelja leasinga, isti je dužan platiti taj iznos primatelju leasinga, a ako je nakon završnog obračuna preostao kakav dug primatelja leasinga, isti ga je dužan podmiriti.

26. Dakle, prilikom sastavljanja završnog obračuna tuženik je pravilno u obzir uzeo stvarno postignutu cijenu, a ne procijenjenu vrijednost nekretnine. Stoga niti tvrdnja umješaača da je tuženik procijenio nekretninu tek neposredno prije prodaje (a ne u roku od 30 dana) nije od utjecaja na postignutu kupoprodajnu cijenu, s obzirom na to da je ista bila niža od procijenjene vrijednosti.

27. Što se tiče odluke o troškovima postupka, umješaač samo navodi da je, zbog toga što je dio zahtjeva odbijen, trošak pogrešno određen, a ispitujući odluku po službenoj dužnosti ovaj sud nije utvrdio da bi prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo glede odluke o troškovima postupka na štetu umješaača.

28. Slijedom navedenog, žalba umješaača na strani tužitelja nije osnovana, te je istu trebalo odbiti.

29. U odnosu na tuženikovu žalbu treba ukazati da je ista djelomično osnovana, i to samo za dio troškova parničnog postupka.

30. Naime, u svojoj se žalbi tuženik poziva na tri stavke u odnosu na koje je tužbeni zahtjev prihvaćen – pitanje ugovorne kazne, naknade štete kao i prijavljeni iznos troškova parničnog postupka.

31. U odnosu na pitanje ugovorne kazne tuženik smatra da ta kazna nije ugovorena, niti da je ugovor raskinut zbog neispunjenja novčane obveze, već da je do raskida došlo zbog drugih razloga, odnosno blokade tuženikovog računa. No, prvostupanjski sud pravilno smatra da se radi o slučaju ugovaranja novčane kazne za neispunjenje novčane obveze, što je protivno odredbi članka 350. stavka 3. ZOO-a.

32. Naime, ovaj sud ukazuje da blokada računa, po samoj svojoj naravi, može utjecati samo na pitanje izvršenje novčane obveze prednika tužitelja. Stoga,

neovisno o tome što tuženik kao razlog raskida ugovora navodi blokadu računa tužitelja te kašnjenje u plaćanju, u stvarnosti se radi o raskidu ugovora radi neispunjenja novčane obveze od strane prednika tuženika. Kako je to već navedeno, za tu vrstu obveze ne može se ugovoriti ugovorna kazna, upravo temeljem odredbe članka 350. stavka 3. ZOO-a.

33. Dalje, prvostupanjski sud smatra da tuženik nema pravo na naknadu štete zbog prijevremenog raskida ugovora iz razloga što je do raskida došlo odlukom tuženika, a ne tužitelja, pri čemu se poziva na odredbu članka 3. stavka 2. Općih uvjeta, a takav stav prvostupanjskog suda nije doveden u sumnju navodima žalbe. Naime, tuženik u svojoj žalbi široko tumači pravo na naknadu štete, pozivajući se na tumačenje drugih odredbi Općih uvjeta, koje nisu tako izričite kao odredba članka 3. stavka 2. Općih uvjeta, na koje se poziva prvostupanjski sud, i koji izričito predviđaju pravo na naknadu štete u slučaju raskida ugovora voljom primatelja leasinga.

34. Ovaj sud ukazuje da se, u ovakvom slučaju, kada su nejasne odredbe općih uvjeta poslovanja, a ugovor je pripremila jedna strana (tuženik), sve nejasne odredbe imaju tumačiti u korist protivne strane (članak 320. stavak 1. ZOO-a). Stoga je prvostupanjski sud, u konkretnom slučaju, pravilno zaključio da, prema izričitoj odredbi članka 3. stavka 2. Ugovora, pravo na naknadu štete pripada tuženiku kao davatelju leasinga samo u slučaju da je do raskida ugovora došlo voljom primatelja leasinga (u ovom slučaju prednika tužitelja).

35. Što se tiče prijavljene tražbine s osnova troškova parničnog postupka koji se u vrijeme otvaranja stečajnog postupka vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-3949/2011, prvostupanjski je sud utvrdio osnovanim osporavanjem iz razloga što su navedeni troškovi, u nastavljenoj parnici, naknadno priznati tuženiku kao troškovi parničnog postupka koje je tuženik mogao ostvariti kao obvezu stečajne mase.

36. Ovo je doista specifična situacija, koja se rijetko viđa u praksi, ali i ovaj sud smatra da prvostupanjski sud pravilno utvrdio osnovanim osporavanjem predmetne tražbine.

37. Naime, neovisno o tome što je prednik tužitelja nastavio pokrenutu parnicu i što je u istoj njegov tužbeni zahtjev pravomoćno odbijen, nesporna je činjenica da je upravo tuženik, u toj parnici, postavio zahtjev za naknadu cjelokupnog troška parničnog postupka, uključujući i trošak koji je prijavio kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda u stečajnom postupku, a nije sporno niti da mu je taj trošak pravomoćno dosuđen.

38. Dakle, odbijanjem tužbenog zahtjeva za osporavanje tog dijela tražbine tuženik bi stekao ispravu temeljem koje bi se, teoretski, mogao dva puta naplatiti – jednom kao vjerovnik stečajne mase, a drugi puta kao stečajni vjerovnik. Činjenica da je stečajni postupak nad prednikom tužitelja zaključen i što nije bilo sredstava za naplatu vjerovnika ne može utjecati na to da je nedopustiva i mogućnost dvostrukog namirenja iste tražbine od strane pojedinog vjerovnika.

39. U takvoj situaciji, imajući u vidu činjenicu da je tuženik bio taj koji je, u nastavljenom parničnom postupku, zatražio naknadu cjelokupnog troška parničnog postupka (koja mu je pravomoćno i dosuđena), ovaj sud zaključuje da je tuženik, takvim zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka koji se mogu naplatiti kao trošak stečajne mase, u osnovi naknadno odustao od svog prava na naknadu troškova postupka u vidu potraživanja drugog višeg isplatnog reda, zbog čega je tužbeni zahtjev u tom dijelu pravilno prihvaćen.

40. Što se tiče tvrdnji tuženika da je prvostupanjski sud tužitelju i umješacu dosudio zateznu kamatu na trošak, makar to oni nisu tražili, ovaj sud ukazuje da je, točkom III. izreke presude, zatezna kamata na trošak dosuđena samo tužitelju, dok u točki IV. izreke, kojom se odlučuje o troškovima umješaca, istome nije dosuđena zatezna kamata.

41. U odnosu na zateznu kamatu koja je na troškove postupka dosuđena tužitelju, treba ukazati da je tužitelj plaćanje kamate na troškove postupka zatražio na ročištu 22. prosinca 2020., pa stoga to što u novom troškovniku nije izričito izjavio da traži isplatu kamate na trošak postupka ne predstavlja prepreku da mu se predmetna kamata dosudi te je ovaj žalbeni navod neosnovan.

42. Dalje, to što je umješac u svom troškovniku zatražio trošak pristupa na ročite 6. studenog 2023., a ročište je stvarno održano 7. studenog 2023. (ne 11. studenog 2023. kako to navodi tuženik u svojoj žalbi), prema mišljenju ovog suda predstavlja pogrešku u pisanju, a ne pogrešno postavljen zahtjev. Ovo posebno stoga što je u ovom predmetu, tijekom 2023. godine, održano samo jedno ročište, i to 7. studenog 2023., pa je žalba i u tom dijelu neosnovana.

43. No, umješacu je doista pogrešno priznat trošak pristupa na ročište 28. svibnja 2021. u iznosu od 1.864,06 € (Tbr. 9. točka 2. Tarife, rasprava o procesnim pitanjima u razmjeru uspjeha parnice), jer na istom ročištu nije bio prisutan punomoćnik umješaca već samo umješac.

44. Slijedom navedenog, umjesečeva je žalba odbijena u cijelosti, dok je tuženikova žalba odbijena u odnosu na točke I. i III. izreke, dok je točka IV. izreke djelomično preinačena (članak 368. stavak 1. i članak 373. točka 3. ZPP-a).

Zagreb, 12. studenog 2025.

Predsjednica vijeća
Jagoda Crnokrak

JAGODA CRNOKRAK

Elektronički potpisano: 08.12.2025T10:53:36 (UTC:2025-12-08T09:53:36Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: cb550f49-2a97-4ea8-83b8-3783282b6db4

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Broj zapisa: **9-3087f-15b02**

Kontrolni broj: **07ac9-a903d-a011f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.